

Станислав ПЕТКОВСКИ

САМО НИЕ ИМАМЕ СИНДРОМ ЗА ФАЛЕЊЕ

Ред неколку недели од уредништвото на "Македонско сонце", ме прашаа какво е моето мислење за оној т.н. "Македонски синдром" за меѓусебно "упропастување" по принципот на "Да му умре козата на соседот..."

Тогаш, зафатен од колективната меланхолија, се согласував со недокажаната хипотеза дека навистина Македонецот на Македонецот му сака лошо. Размислував, каде е "фелерот" во нацијата, луѓето, се потсетував на историските корени на ваквата т.н. активност, па сè до т.н. синдром на колективно меѓусебно упропастување.

На крај, констатирав дека за оваа тема ќе направам мал "мини серијал", најмногу во три продолженија. Пред сè, сакав да ја анализирам најзастапената реченица за опис на овој т.н. синдром "ДА МУ УМРЕ КОЗАТА (КРАВАТА) НА СОСЕДОТ". Се разбира, дека немам намера изразот "Т.Н." да го користам како што нашата држава и медиуми го користеа во изминатава деценија за она што не беше по закон, а што не можеа со помош на истиот тој закон да го санкционираат. Единствено, тогаш им остануваше појавата да ја крстат како "Т.Н.". Во тој период, често го слушав изразот "т.н." универзитет во Тетово, за наспроти "Т.Н." да испадне "нема беганье од реченото", но, ај за тоа можеби друг пат.

Имено, што би го натерало некој да помисли, а потоа и да посакува, па дури и да работи на "мисијата" да му умре КРАВАТА (или КОЗАТА) НА СОСЕДОТ?

Прво, ова произлегува од таму што се помирил со фактот дека тој, нема НИКОГАШ да стигне до таму да има дури и ТЕЛЕНЦЕ, а не пак КРАВА. Тоа ќе значи дека повеќе верува во својата НЕСПОСОБНОСТ, отколку во своите вештини и лични способности.

Второ, ќе мора да се КОМПАРИ-

РА со соседот на свој карактеристичен специјален начин, така што СЕКОГАШ ќе пронаоѓа само искуства и примери кои му покажуваат колку неговиот сосед е успешен и подобар од него, а примерите каде што тој бил подобар, да не ги помни, или да ги третира за неважни.

Трето, во врска со ова, ќе МОРА да развие карактеристични чувства кои ќе го покријат неговото основно чувство со кое ќе го рационализира својот неуспех. Чувството кое треба да го покрие е ЗАВИСТ, а чувството кое го манифестира и е прифатливо е чувство на ОНЕПРАВДАНОСТ.

Четврто, во врска со ова, ќе МОРА да мисли дека ресурсите се ограничени, т.е. дека на СВЕТОВ има само една КРАВА (или КОЗА) и дека веќе кога е таа кај соседот, други КРАВИ НЕМА.

Петто, кога веќе не може да победи, кога веќе не може да биде поуспешен и кога е толку тажен поради сопствената неспособност, единствен светол МОМЕНТ е помислата колку соседот би бил ТАЖЕН (исто како него) кога би му умрела КРАВАТА. Тогаш по расположение барем за малку би биле ИСТИ.

Шесто, потребата за дружење, тогаш може да се задоволи, тогаш ќе завладее атмосфера на "КАКО ИСТ СО ИСТИ", ќе може да си "кукаат" колку е несправеден животот, ќе може да си објаснуваат под кои околности умрела кравата, а кои околности би биле добри таа да не умре.

Заклучок: Од ваков аспект, поедноставно е тој "НЕКОЈ" да посакува на соседот да му умре кравата, отколку да посакува нешто за кое потоа ќе види дека не може да му се оствари, или да го постигне. Како и да е, КРАВАТА - кога тогаш ќе умре.

ЕПИЛОГ: Ова како метафора постои кај сите оние кои мислат за себе вака како што е опишано, а колку што знам јас, тоа не е одредено од верата, етничката припадност, општественото уредување или, пак, географската положба. Тоа значи дека припадници на еден народ ако мислат дека тоа е за нив т.н. СИН-

ДРОМ, тоа само ја илустрира актуелната положба на духот и недостаток на идеи.

Правев аналогии за положбата на Македонците во контекстот на христијанството. Барав примери од сегашноста и од историјата, дали имало такви примери со други народи. По некое време, од сегашноста најдов релативно сличен пример на народ, гледано од надвор, како влијание на другите, но без вистински податоци, дека и тие го имаа тој, нашиот т.н. синдром. Тоа ми се чини дека се Палестинците. Она што се Палестинците за арапскиот свет, тоа се Македонците во православниот свет, распнати меѓу сили на неколку помногубројни и помоќни народи, за нивно меѓусебно поткусурување, а никој не е вистински сојузник, вистински пријател.

Како исход од тоа, внатре во тој народ, има влијанија на тие соседи. Поттикнати се на нивно делење во насока како што се и нивните интереси, а тој, народот под индукција на таквите "ВЕКТОРИ" често оди во сосема различни насоки. Тогаш народот се дели, се множи, нема јасна стратегија, нема единствено национално чувство и припадниците на тие различни вектори меѓу себе се нарекуваат со погрдни зборови. Така јазот меѓу себе го прават сè подлабок, не знаејќи дека во својата правилна и искрена намера за зачувување на националното достоинство, учествуваат во туѓа агенда и на долг рок, до свое самопоништување.

Ова го има и во други држави и во други народи, но што е тоа толку специфично за нас? Кај поголемите народи, или држави, доколку се делат, или раздвојуваат, останува чувство на припадност поради нивниот број. Ваквата ситуација кога се случува кај мали народи, делењето оди до сегменти на ЛОКАЛНО, каде се губи националното, кое од своја страна е уште полесно за МАНИПУЛАЦИЈА...

Завршеток на првиот дел, од трите! ●